

[Holger Larsen.]

Sygekasser som Sygeforeninger at optage Medlemmer i en højere Alder. Dette Spørgsmaal har for øvrigt disse Foreninger selv afgjort, idet de i deres Betingelser har fastsat, at Alderen skal være fra 14 til 40 Aar. Men dertil kommer naturligvis ogsaa Ønskeligheden af at søge at gøre Ligheden saa stor som vel muligt, saaledes at det netop bliver de samme Aldersklasser, som bliver forsikrede.

I § 18, Stk. 3, bestemmes, at Karenstiden paa 6 Uger for Børn over 15 Aar, der melder sig ind i Sygekassen, skal bortfalde. Børn er, indtil de bliver 15 Aar, forsikrede sammen med Forældrene, og nu foreslaar man altsaa, for at gøre Børnenes Overgang til selvstændige Medlemmer af Sygekasserne lettere, at denne Karenstid paa 6 Uger slettes.

I § 36 om Forsikring af lettere aandsvage vender man tilbage til Bestemmelsen i Loven af 1924, der kort og godt gaar ud paa, at ogsaa aandsvage kan forsikres. Alt dette letter naturligvis Adgangen til at blive Medlem. Desuden er der sket en Del Forbedringer af Loven, som direkte eller indirekte tager Sigte paa at komme Medlemmerne til gode. Jeg nævner saaledes Bestemmelsen i § 16 om nedsat Betaling for Sygehusbehandling; denne Bestemmelse er udvidet til ogsaa at omfatte ambulante Behandling. Ambulant Behandling er jo i de senere Aar, og det hænger vel noget sammen med Sygehusenes stærke Belægning, blevet mere og mere brugt, og det er en Behandling, som er overordentlig fordelagtig for alle Parter: for Samfundet, som ejer Sygehusene, og for den Syge selv, som er i Stand til at fortsætte sit Erhverv samtidig med, at han gaar og faar ambulante Behandling; der har da ogsaa ad administrativ Vej rundt omkring været sluttet enkelte Overenskomster mellem Sygehusene og Sygekasserne paa dette Omraade. Nu er altsaa den ambulante Behandling taget med ind under denne Bestemmelse om Sygehusbehandling for nedsat Betaling. Ligeledes er der en Bestemmelse i § 17 om Fribefordring til saadan ambulante Behandling.

En Bestemmelse i § 18, Stk. 1, Punkt 4, gaar nu ud paa, at Kasserne skal yde $\frac{3}{4}$ af Betalingen for Insulin til Sukkersygepatienter og Leverpræparater til Patienter, der lider af farlig Blodsygdom, mod fuld Refusion fra Statskassen. Det er en ny Bestemmelse og en Bestemmelse, som jeg hilser med overordentlig stor Glæde. Bestemmelsen gaar endvidere ud paa, at

Socialministeren efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen kan fastsætte, at Sygekasserne skal yde $\frac{3}{4}$ af Betalingen for andre lignende, livsvigtige Præparater. Det er en helt ny Vej, man slaar ind paa ved Ydelsen af Hjælp til Medicin, idet man trækker enkelte Mediciner frem, som der er særlig Begrundelse for at yde, Mediciner, som skal nydes gennem en længere Aarrække, og som Patienterne meget ofte slet ikke kan holde op med at nyde; saadan Medicin er i mange Tilfælde meget dyr, i alle Tilfælde for dyr til, at Sygekassemedlemmer kan holde en Kur vedlige. Det er en Bestemmelse, som jeg tror man fra alle Sider vil være overordentlig glad ved, og det Udgiftsbeløb, som den andrager i Øjeblikket, er jo forholdsvis minimalt, idet det er fastsat til et Beløb af 100 000 Kr. For Barselshjælpens Vedkommende er der sket en mindre Udvidelse, idet denne, der hidtil har haft et Maksimum paa 10 Dage, nu forlænges til 14 Dage. En Række omfattende Forbedringer af Sygekassernes Økonomi findes i § 13, Stk. 2 og 3, idet man har slettet den Begrænsning, der indførtes i 1927, hvorefter Tilskuddet til Lægeudgifterne ikke maatte overstige 2,4 Mill. Kr. aarlig. Derved har i Virkeligheden Sygekasserne faaet 1,3 Mill. Kr. mindre, end de burde have for at bevare Hovedreglerne, hvorefter Statskassen godtgør Sygekasserne en Fjerdedel af Udgifterne. Naar denne Bestemmelse slettes, stiger Kasserens Tilskud med det nævnte Beløb, hvad naturligvis i allerhøjeste Grad vil gavne Sygekasserens Økonomi. Hertil sigter ogsaa en Bestemmelse i samme Paragrafs Stykke 3, hvorefter Sygekasserne faar Erstatning for ydet Medicin til kronisk syge — en Erstatning, som Sygekasserne tidligere har faaet, men som bortfaldt ved Nedskæringen i 1927, efter min Mening nærmest ved en Forglemmelse. Det drejer sig om et Beløb paa 50 000 Kr. om Aaret, og at give Sygekasserne det igen er simpelt hen en Retfærdighedshandling, thi da man i 1921 traf Ordningen med de kronisk syge, gik man i Virkeligheden ud fra, at Kasserne skulde have fuld Dækning for de Merudgifter, de kronisk syge vilde paaføre dem.

I Forbindelse med Bestemmelserne om Erstatning til Kasserne vil det være rigtigt at gøre opmærksom paa, at Sygekasserne selvfølgelig skal have Erstatning for den midlertidige Aabning af Kasserne for alle mellem 40 og 60 Aar, som ikke er Medlemmer af Sygekasserne, og som vil vare et Aars Tid. Det er givet, at Sygekasserne maa have Erstatning herfor, thi det be-